

Forslag til folketingsbeslutning angående tilvejebringelse af grundlag for eventuel indkomstpolitisk lovgivning.

Fremsat den 8. september 1975 af *Glistrup* (FP), *Svend Andersen* (Roskilde amt) (FP), *Bach* (FP), *Bay* (FP), *Ove Jensen* (FP), *Poulsgaard* (FP), *Voigt* (FP) og *Wamberg* (FP).

Folketinget pålægger regeringen at indkalde til et seksdøgnsarbejds møde i november 1975 med ikke over 40 deltagere, repræsenterende partierne og arbejdsmarkedets

parter m.fl., til nærmere kortlægning af fordele og ulemper ved i 1975 at vedtage indkomstpolitiske lovindgreb dækkende perioden frem til 31. december 1978.

Bemærkninger til forslaget.

I Helhedsplan 2 af 29. august 1975 foreslår partiet venstre under punkt I, 1: „en aftale mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter om, at man allerede nu træffer beslutning om uændret forlængelse af de gældende overenskomster på det private arbejdsmarked frem til udgangen af 1978.“

Efter fremskridtspartiets opfattelse kan det ikke afvises, at landet har været så dårligt styret i de sidste 15 år, at det vil kunne være nyttigt i arbejdet med varigt og holdbart at fjerne arbejdsløsheden at få foretaget en nærmere undersøgelse af, hvorvidt folketinget allerede nu bør gribe ind på det indkomstpolitiske område dækkende ikke blot perioden frem til foråret 1977, men også en vis periode derefter.

Fremskridtspartiet er videre enig med partiet venstre i, at det vil være lykkeligt, om man kunne nå frem til, at overenskomster, finansår og beskatningsår blev sammenfaldende, og selv om fremskridtspartiet nok ville foretrække, at disse år kommer til at løbe fra 1. oktober til 30. september, må det erkendes, at den politiske flertalsstemning i øjeblikket går i retning af at anvende kalenderåret som skæringsperiode, og at venstre derfor kan have ret i, at eventuelle langfristede foranstaltninger bør løbe til 31. december 1978.

Fremskridtspartiet er derimod afgørende uenig med venstre i, at det skulle være hensigtsmæssigt på det hidtil tilvejebragte grundlag at skære igennem med en løsning. Der må bedre forberedelse til. Da den endelige løsning skal træffes af folketinget, og da man ikke kan vide, hvorvidt det nuværende regeringsparti overhovedet kommer til at tilhøre folketingsflertallet, må det rigtige være, at kulminationen af disse forberedelser sker under medvirken af repræsentanter fra alle folketingets partier.

Disse bør i en afslappet atmosfære have adgang til omkring et bord at diskutere problemerne igennem med teknokrater og organisationsfolk, så der på uforpligtende vis kan blive ventileret tanker og synspunkter, som kan danne basis for folketingets endelige afgørelse af sagen. Forslagsstillerne føler sig ret overbeviste om, at den endelige afgørelse i hvert tilfælde ikke bør blive som anført i venstres oplæg om „uændret forlængelse af de gældende overenskomster på det private arbejdsmarked“. Disse overenskomster blev som bekendt i princippet forlænget uændrede ved overenskomstloven nr. 48 af 11. marts 1975. Dette indebærer for eksempel, at normalløns-satserne hviler på det grundlag, der blev fastsat i foråret 1973, og det findes på forhånd uholdbart at bevare dette grundlag helt frem til 1. januar 1979

samtidig med, at de minimallønnede i samme periode har haft adgang til lønglidning. Der vil meget vel ved anvendelse af den af venstre foreslåede lovgivningsteknik kunne opstå forskelle mellem normal- og minimallønsområdet, som vil være aldeles urimelige og umulige at arbejde med i praksis. Også på andre områder findes det i en så omskiftelig tid som den, vi lever i, betænkeligt uden videre at forlænge overenskomstloven, der jo som almindeligt udgangspunkt har forholdene i vinteren 1972-73.

Dertil kommer, at overenskomsternes placering har nøje sammenhæng med en række andre områder, der har undergået og vil undergå betydelige ændringer i seksårsperioden fra årsskiftet 1972-73 til årsskiftet 1978-79. Eksempelvis kan nævnes skattelovgivning, boligpolitik, valutaforhold og teknisk udvikling.

Det må derfor, før folketinget træffer så vigtige beslutninger, som der her er tale om, være væsentligt, at partierne har haft mulighed for at høre så mange udtalelser som muligt, og slutkonferencen, hvor synspunkterne summeres op, bør først finde sted, efter at offentlighed og de berørte organisationer og ministerier har haft en passende forberedelsesperiode til at udkrystallisere gode forslag. På den anden side er det vigtigt, at køreplanen med tidsterminerne vedtages allerede nu, for at det forberedende arbejde kan få den fornødne fasthed og effektivitet.

I det pågældende arbejds møde tænker forslagsstillerne sig fire deltagere fra socialdemokratiet, tre

fra venstre, to fra fremskridtspartiet samt én fra hvert af de øvrige folketingspartier og fra Danmarks retsforbund. Endvidere mener man, at skatteministeriet, arbejdsministeriet og økonomiministeriet hver skal udpege en partipolitisk neutral teknisk ekspert på de pågældende ministeriers ressortområder. LO bør indbydes med seks repræsentanter, FTF med to, Dansk Arbejdsgiverforening med tre, og derudover bør der sendes en repræsentant fra hver af følgende: Landbrugsrådet, Industrirådet, Håndværksrådet, Grosserer-Societetet og Butikshandelens Fællesråd.

Derudover bør tre trænedede mødeledere, som må påregnes at være absolut neutrale, opfordres til at være arbejds mødets dirigentskab og sekretariatsledere.

Arbejds mødet bør afholdes på et sted, hvor man nogenlunde givet kan gå ud fra, at deltagerne ikke lader sig friste af forretningsmæssige eller personlige forhold til at forlade stedet midlertidigt eller føre tidkrævende telefonsamtaler ud af huset. Forbilledet bør være, at konferencedeltagerne i mødeugen behandles noget i retning af den kardinalisolering, der benyttes ved pavevalg.

Hvis nærværende forslag vedtages, bør folketingets arbejdsplan tilrettelægges således, at tinget 10 dage efter konferencens afslutning tager fat på en debat om, hvorvidt indkomstpolitiske foranstaltninger bør iværksættes, og i bekræftende fald hvilke, således at afgørelse herom kan være truffet før folketingets juleferie.